

Kürti László

vonatos vers, haza

szeptemberi délutánon
hová visz e sínpár?
rozsdá pereg a nyomunkban,
jönnék gyalog inkább.
botlanak a ritmusai,
legyint csak a bakter,
aki itt él, tényleg mai?
nem csak árnyék, nap kell!
huzat tépi a hajamat,
zokognak a tájak.
életem kisiklik, hogyha
téged ma se látlak.
nyírmihálydi, gelse, jaj, de
messze még a csókod.
nem üti az időt dante,
főhőse csak hortyog.
eldöcög az ifjúságom,
s mikor őszbe érek,
vár-e még rám a virágom,
vagy elhagyott végleg?

akit sosem várnak

ez a rend, itt, nem az én szabályom,
mégsem kérem rajtatok ma számon.
a szabadság fehéringes hóhér,
nem ülök babéron, hasznon, lóvén.

az, hogy tenyeremből gazok esznek,
csontos kezem jó lesz fegyelemnek.
nincs többé már haza, remény, jóság,
mindent felzabált a vak valóság.
utcazenészt nincs, ki befogadna,
combom közt ezt kongja üres kanna.
szánd meg e szép koldust szerelemmel,
hitet bízni rám isten már nem mer.
pánik, ha új rohamokban támad,
boldog lesz az, akit sosem várnak.

Máté (olaj, 2006)